2 JULIO B-MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம். சஞ்சீகை யிரு.]

துஅளசுஅ இநை. ஆடி மூ. லா தேதீ வியாழக்கீழமை Thursday, July 13, 1848. [Vol. VIII. No. 13.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small suns from distant places may be obviated by five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

The names of Subscribers will be published; and the receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO-Mr. G. H. HALLOCK. JAFFNA-THE MISSIONARIES. TRINCOMALIE-Rev. J. WALTON. COLOMBO -Messrs P. B. Fernando and Son. KANDY-MR. L. LAWTON. BATTICALOE-Rev. J. GILLINGS. MADURA-Rev. C.F. MUZZY.

MADRAS-P. R. HUNT, Esq. நாற்சமயகோளரி.

DINDIGUL-Rev. J. RENDALL.

ரும். காண்டம். இரண்டாம் பீரிவு.

இன்ச் சீவன், விஷ்டுணு, இலட்சீமீ, பீரமா முத லானவர்கள் இவ்வுலகங்கவைச் சிருட்டித்தாரென்கி றதவறுதலைக் குறித்துச் சொல்லியது.

இருசமயவிளக்கம் புராணவிவேகப்படலம். நாரணனே நம நீயுதவும் பதினுவகைப்புவனம்— பாரணனோமசங்கரவனத்தரு பங்கயணத்தருநா— லாரணனோமவற்புதனே நமவண்டமெல்லாமுதவு ம்-பூரணனோமந்தியருள்வாய்மிகு புத்தியுமுத்தியுமே. என்பதீல், வீஷ்டுணு உலகமெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கீருரென்று சொல்லப்படுகீன்றது.

அலமரத்தை யடக்கிய வித்தெனவண்டமெல்லா மௌிதீற் — சாலவடக்கியமைப்பவனே தீகழ் சந்தீர சேகர்னே—மாலயனுக்குமாந்த மறைக்கு நல்வான வருக்குமெலா—மூலமெனத்தருகாபணனே நமமுக்க ணனே நமவே

என்பதில், சிவனும் உலகங்களேல்லாவற்றையு முண்டாக்கிணுனென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இநாசமய விளக்கப்பீராட்டியுபாசவணப் படலம். முப்புரங்களெரித்திட முக்கணணுக்குத்-தப்பில்லா தபீராகமளித்தநள்சார்ந்தால்—இப்பெரும் புவனங்க ளெரிக்கவும் நிற்கு—மப்புராரி பிறப்புமனுக்கிரகித்தா ள் என்பத்ல், சீவனுடைய பிறப்பையும் அவனு டைய பலத்த வில்வலையும் அவனுக்கு இலட்சீமீ அ இக்கீரகம்பண்ணி ஞளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கீ ன்றது.

ந்தோலோகசிருட்டி நடத்துதன்முன்னே--முந்துசி ர்புணயுந் தீறமுக்கண்ணுக்குத்—தந்தையாகியநான் முகன்றன் வனயுக் தக்தாள் — எக்தகாளும் வளுக்கீடம் பாற்கடலென்னும்.

என்பதீல், சீவனுடைய தந்தையாகிய பீரமாவை யும் இலட்சிமீ தந்தாளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கி ன்றது.

பெரியபுராணம், எம்பிராட்டி மிவ்வேழுலகீன்றவள்

(சுருக்கக்காந்தம்.) சுடுமாளிமதியும் விண்ணும் மண்ணுமேதோன ூமுன்ன—மடம்பிலுமையாள்பெற்ற மலரவனெடி யோன்தேவன்.

என்பதில், சத்தி உலகங்களையுர் திரிமூர்த்திகளை யும் உண்டாக்கீறுளென்றும், அல்லது பெற்றுளெ ன்றுத் சொல்லப்படுக்ன்றதுமன்றி, இந்துக்களுடை ய தேவர்களைப்பார்க்கிலுர் தேவதைகள் அதிகமாய் இருக்கவேண்டியதே. ஏனெனில் சிலதேவர்களுக் தீ அரேகமணைவிகளும், பல கூத்தீகளும் இருக்கீருர்க் இது இதில் பார்வுசி சிவனையு முறையு இருக்கீருர்க் அதில் பார்வதி, சிவனுடைய மவனவி, துற்கன் வென்ற இராட்சதவன மிவள் சங்காரம்பண்ணினப டியால் இவளுக்குத் துற்கையென்னும்பேர். இவளு டைய பெயர்களாவன. பார்பதி, அந்தரி, அமவல,

அம்பீகை, அம்மை, அயிராணி, அரனிடத்தவள், ஆ ரீயை, இமயவல்லி, உமை, உமையவள், உருத்தி ரை, கௌரி, காமக்கோட்டி, சங்கரி, சத்தி, சாம் பவி, சீவை, தேவி, நாயகி, நாரி, பகவதி, பருப்பதி, ப ரை, பவானி, மரகதவல்லி, மலைமடந்தை, மாதா, முக்கண்ணி, தார்க்கை, அமரி, அம்பணத்தி, அரியே றீ, ஆளியூர்தீ, எண்டோளி, கலையானத்தி, கலையூர்தி, கன்னி, காத்தீயாயினி, கார்த்தீகை, தமரி, கொற்ற வை, கொற்றீ, சக்கபபாணி, சக்கபாயுதத்தீ, சண் டிகை, சமரி, சயமகள், சுந்தரி, சூலி, தேவி, நாபணி, நாராயணி, நீலி,பாலைக்கிழத்தி, மயிடற்செற்றுள்,மா லிவாயாள், மேதீச்சேன்னிமீதித்தாள், வாள்கைக் கொண்டாள், விசயை, விர்தை, விமலை, வீரச்செ ல்வி, வீரி, காளி, ஐமை, அலககைக்கொடியாள், ஆாணி, எண்டோளி, கங்காளி, கவுரி, குண்டலி, ச ண்டிகை, சாமுண்டி, சூரி, தாருகவிராசி, தாருகற்செ ற்றுள், நீலி, பதுமை, பத்திர், பயிரவி, மதுபதி, மாத ங்க், மாதர், மாயை, மாயையுற்றுள், மாலினி, யாம வா, யாளியூர்த், யோகீனி, வல்லணங்கு, வீரி, வே தாளி, இவள் உலகசிரட்டப்புக்காதாரமானவளெ ன்று சீலர் சொல்லுக்குர்கள்.

ஆனந்தமாலை.

சோதீகடவுளற்குர் தொன்மறைக்குமெட்டாத ஆ தீபாப்பொருளே ஆநந்தநாயகமே. என்று சொல் லியிருக்கின்றது.

கலித்துறை.

கரியுரியாடைக்கடவுளுங் கார்நிறவண்ணங்கொ ண்ட—அரிப்ரமாதிகீன்னுசனக்கால் அக்லாண்டம் பெற்ற—தீரிபுரசுந்தரி சீவகாமவல்லியின் சீறடிக்கே -ப்ரிபுநச்சில் லொலியாயே கிடக்கும் பகிரண்டமே.

என்பதில், இவள் பத்து அவதாரங்கள் செய்தா னாம். பசு துற்கைருபாம். பார்வதிக்குப் பத்துக் கைகளுண்டுமாம். வலதககையீல் ஈட்டியையும், இடதுகையில் சர்ப்பத்தின் வாலையும் பிடித்துக்கொ ண்டிருந்தாளாம். இவள் தக்கனுடைய வீட்டில் முதற்பிறந்தவளாம் இவவளச் சீவன் கலியாணம் இவவளச் சீவன் கலியாணம் பண்ணும்போது சத்தியென்னப்பட்டாள். ஒருநா ள் தன் தகப்பன் தன் புருஷணத் தூஷித்தபடியா ல் தன்ணை மாய்த்துக்கொண்டாள். அவள் மறுப அவள் மறுப டியும் இமயமலையின் குமாரத்தியாகப் பிறந்து பார்வ தீயென்றழைக்கப்பட்டுஞ் சிவனுக்கு வாழ்க்கைப்ப ட்டும் அவனுக்குச் சுப்பீரமணியவனயும் பீள்வளயா ரையும் பெற்றுள். யமுவு ையென்கிற ஆற்றைக்கட ந்துபோக ஒரு விசை தாற்கை கழுதை நபமெடுத் தாள். பங்காளத்திலிருக்கிற காளிகோவில் சகல அக்கிரமத்திலும் முக்கியமாயிருக்கிறது. சத்திபூசை யின் அகந்தையை எழுதவேகூடாது. சிலவிடங்க ளில் சத்தீக்கு நாபலிகளிடுகிறதுமுண்டென்று விள ங்குகீன்றது.

விருக்கம்.

மறுமையின் மீளாக்கதிகொடுப்பதற்கு மாலான் றவைர்களானுல் மனிதரும் புவியும்மாலரன்படை ப்பாய் மகிழவேன்படைத்தீட வில்வை— சிறுமைய ர்சிருட்டிப்பது சிவனரிக்குத் தீரைகடலூலகங்களே ல்லாஞ் செய்யவைகுண்டன் பிரமணத்தந்தால் சி ருட்டிகரல்லவாதீருமால் — வறுமைகணீங்க நாரண ன்காத்தாள் வார்சடையானழித்திடுமா மான்மகனு ரமாய் விதித்ததுண்டாளுல் வண்டுளாய்மௌலிகாக் கீறதேன்—-எறும்பீபோலாடி யசைகீறவவர்க்குமீவை களினறிவுதோற்முதாவீச்சு ரன்றிருமாலிருவரைப்பணி ந்தால் ஏகணத்தொழுவதாயிடுமோ.

என்பதீல், மறுமையிலே மோட்சங்கொடுக்கிறத ற்த விஷ்டுணுவுஞ் சிவனும் எசமான்களானல், ம னீதரும் பூமியும் அவர்களுடைய சீருட்டிப்புகளாய் மகிழ்ந்திரக்கும்படிக்கு அவர்களேன் அவைகவாச் சீருட்டக்கவில் வே? சீருட்டிக்கிறது சீவனுக்கும் விஷ்டுணுவுக்கும் அற்பகாரியமா? உங்களுக்கு ப மிற்றிவிக்கப்பட்டபடியே அடைகைடலுலகங்களாயெ ல்லாஞ் சீருட்டிக்கிறதற்கு வைகுண்டவாசனென்கி ற வீஷ்டுணு பீரமாவை உண்டாக்கீனுல், அதனுல் வீஷ்டுணு சீருட்டிகரல்லவா? பீரமா சீருட்டித்த வைகளையெல்லாங் குலைறயற விஷடுணு காப்பாற் நிக்கொண்டிருந்தால், வாரிட்டுக் கட்டப்பட்ட ச டைமுடிச்சிவன் அவைகளை அழிக்கீறது கூடுமா? வீஷ்டுணுவின் மகன் பீரமா சீருட்டித்தவைகளையு ரமாய்ச் சீருட்டித்தீருந்தால் துளசீ முடி விஷ்டுணு அவைகளுக் காப்பாற்ற வேண்டிய நீமீத்தமேது? கட்டுண்ட யாவனை தன் கட்டல் அசைகீற வண்ண

மாய்ப் பார்ப்பார்கள், ஆண்டிகள், தாதர்கள் வேதேங் களினுறும் புராணங்களினுறும் விடுதலைக்கீடமீல் லாமல் புத்தீக்கண் கட்டப்பட்டிருக்கிறதினுல் வெகு மேதுவிலுணருகிறவர்களுக்கும் இவைகளின் அறிவு தென்படாதா! சிவன் விஷடுணுவென்கிற இரண் டு மெனித இபாசாக்கவா இப்பொழுது பணிந்தால் அ த ஒன்றுன் பராபர வஸ்துவைத் தொழகிறதாய்ப் ப லன் தருமோவென்பீர்களானுல் நாங்கள்வேதத்தீற் த அயோக்கியரென்றும்,

ஐந்தாம் பீரிவு.

சீவனுடைய ஐமுகத்தைக் குறித்தும் விக்கினேசுர னுடைய துற் இலட்சணங்கவாக் குறித்தாஞ்சொ ல்லியது.

அகஸ்தீயர் பஞ்சபட்சி முதற்பாட்டு விருத்தம்.

பிறித்தவற்கு பஞ்சபட்சீக்குநவால்க்கன்று பிறிக்க றீயார் பொய்யெனவே பேசுவார்கள்--அறிந்தவர்க்கு மோட்சமுண்டு படைத்தோன்தன் ஊன் அறியாதார்தீ நாக்ஸ்வீழ்ந்தேபோவார்— வெறிபீடித்த சீவன் பெரு மாள் பீரமாதானுமேலானசாமியல்ல மனிதாாகும்— அறிவழிந்தாம்மைப்படைத்தோன்தன்வனத்தேடு அ ப்பனே புத்தியுள்ளோர்க்கறிவித்தேனே

ஐந்தமுகஞ்சத்தீயோஒசாதமொடுதற்புருட மகோ ரமீஇசானவாமம்வை படைத்துக் காப்பதற்குவழிப் பதற்குமெல்லாமாண்டணியேறவிளக்குதற்குஞ்— ச ந்தவிழிமுன்றுடையார்க்கிருக்குதெனில் விரிஞ்சனுக் தஞ் சாரங்கபாணியார்க்குந்தக்கதொழிற்க**டமே**துபே மாண்டம் நீரப்புகீற சயம்புகறைமீடற்றனுல்— அ ந்தரங்கமவற்கீஸேயே கெடுந்வனவுகோண்டுவிருகா து என்கேட்டமாத்தமழ்ப்பாராவரிமவனுக்கு கெதீரோ டியலைவாரா அமரர்வானரமாவாரா— இர்தவறிவீன மெல்லாமெடுத்தெறியுங்கடற்தேற்ற வியாவிவனயுஞ் சீருட்டித்தாளும் வனமுத்தம் ல்லாதபரப்பிரமம்வேறே யென்றினிதாக்கியுணரலாமே.

என்பதில், சிருட்டிக்கிறதற்கு சத்தியோசாதம், கா க்கிறதற்குதற்புகுடம், அழிக்கிறதற்குஅகோமம், அணை த்தையும் ஆளுகிறதற்கு ஈசானம், எல்லாவற்றையு ம் விளங்கப்பல்றணுகீறதற்கு வாமம்என்று ஐந்தைமுக ங்கள் வழகிய முன்று கண்கவாயுடைய சீவனுக்கிர ந்தால் அப்புறம் எட்டுக்கண்கவாயுடைய பீரமா சீ ரட்டிக்கிறதற்குஞ்சாரங்கமென்கிறவிற்பிடித்த கையு டைய விஷடுணு காத்து இரட்சீக்கிறதற்கும் இடமெ ந்கே. சர்வலோகங்களுமான பீரமாண்டம் நீரப்பு கீற சாயம்பு கறைமீடற்*றே*ன்; அதாவதா, கண்டங்க றத்தோஞைய் சீவனுஞல் அந்தரங்கமறைவும் அவ ருக்கீல் வையே. தான்மார்க்க கீணைவுகொண்டு, (பா ர் இருசமயவிளக்கம் சீவன் அவசயப்படலம்.)

தன் கைகள் பட்டதெல்லாம் பஸபமாக வரந்தா வேண்டுமென்று விருகாதான் கேட்டமாத்தீரத்தீல், அவர் அப்படிப்பட்ட வரத்தை அவனுக்குக்கோடு ப்பாரா?' உண்டேவீட்டிலே இரண்டகஞ்செய்ய நிணை த்த துரோகீயைப் போல் தேவரீர் தந்தவரம் பலிக்கு மோ? பலியாதோ? உம்முடைய சிரசீன்மேலே பேரிட் சைபார்க்கட்டுமென்று அவன் கைகளா நீட்டுகிற தைக் கண்டு கொடுத்த வரத்தைத் தீருப்பமாட்டா மல் அவனுக்குமுன் அங்குமீங்குமோடிப் பாதவீக்க இருக்குமா? தேவர்கள் வாணமங்களாவார்களா? தே வாகளால் முடிக்க இயலாததைக் குரங்குகளால் மு டிப்பது இயலுமா? தேவனுடைய பலத்தைப்பார்க் க மீருகத்தீன்பலம் அதீகமா? இந்தப்புத்தீயீனமா னவைகளையெல்லாம் எடுத்தெறிந்துபோட்டுங்களை த்தேற்றுகிறதற்குச் சர்வத்தையுஞ் சிருட்டித்துத் தா ங்கியாஜுகிறவருமாய்த் தமக்கு நிகருங் கண்டிப்புள்ள சரீரமுமீல்லாதவருமாய் இருக்கீற பராபர வஸ்து வே ெருருவரென்று இனி சீர்தாக்கீக் கீரிகீக்கீறதற்குமே யென்றறிந்துகொள்கிறதுமன்றி அச்சிவனுடைய து ற்குணங்கவாயும் ஆராய்ர்து பார்ப்போமேயானல் மு ன்னும் பின்னுஞ் சொல்லியபடி காமக், குரோத, லோப, மோக, மதமாச்சரியங்களிலே உடன்பட்டவ தைக் காணப்படுவானேயல்லாமல் வேறல்ல இவ னுடைய தாற் நடக்கைகளைப்பற்றி இந்துசாஸதீரங் களிலே சொல்லிய விவரங்கள் அநேகமாயினும் அ வைகளெல்லாவற்றையும் இதீலே வீவரீத்துச் சொ ல்வதற்குக் காலம் போதாதத்னுலம் தெரிவிப்பதற்கு யோக்கீயமானவைகளாய் இல்லாதத்னு**ஞ் சொ**ல் லாமல் இவைகள்லே சீலவற்றைமாத்தீரம் விவரித் தாக்காட்டுக்கும்.

இன்னும்வரும்

தாரகையே, சைவமத விற்பன்னர் தமது சமயமே தெய்வீக சமயம், சைவநால்களே கடவுள் நால், சருவசமய தாற்பாய போதணகளுங் கரைகண்டோர் தாமே என்பார்போலச் சாதிக்கீருரோ! என்புதோல் போர்த் , த உடம் 5ன் புனிதம் சித்துவடிவான ஆத்துமாவின த இரட்சண்ணியத்துக்கு ஒர் ஆதாரமென்க்றுரே வி லங்கு தாபரங்களுடைய சட உறுப்பின் பதார்த்தல ட்சணங்களாயும் அவற்றின் பூதிய கலவையையும் அறிந்தார்போலே மனுஷதேகத்திற்கு உகந்த சிலவி லங்கீன் அமீசத்தீனும் சீலதாபரத்தீன் சாரமே உத் தமம் எனக்கொள்கின்றுரே! தாபர சீருட்டிபேதங்க ளில் விளங்கும் உயிரை வதைப்பத்னும் விலங்குசி ருட்டிபேதங்களில் விளங்கும் அன்ன உயிரைவதை ப்பதோ பாதகம் என்றுற்போல வாதீக்கீருரே. ' யோ ன்யெல்லாங் கன்மத்தால் மாறுமென்றுகொண்ட ன சமயமெல்லாம்" என்றதன் கருத்தை விசாரிப் பரேல், "தன்மமோடதன்மமாகீத் தானிருபயனுந்த ந்து நன்மைதீமையினும் இன்ப துன்பினுநாடிச்செ ல்லும்படி. ஆன்மாவை இயக்குவதாகிய கான்மிபமல ங்காரணமாய் ஆன்மாக்கள் பேதமான பல உடம்பு களிற்றேன்றின அன்றி வேறு யாதொருபேதமும் இ ன்றெனக்காண்பாரே. சைவமத விற்பன்னரே, வி லங்கையும் தாபாத்தையும் வதைக்குமீடத்து நமது சாத்திரவிதிப்படியே, கன்மங் காரணமாய் அவ்விரு மை உடம்பீலும் விளங்கும் உயிர் ஒன்றையே வதை க்கின்றீரே. தாபரத்திலே விளங்கும் உயிரை வதைத் தாற் ிராயச்சீத்தமுண்டு: விலங்கில் விளங்கும் உ பீரைவதைத்தாற் பீராயச்சீத்தம் இன்று என நியா யமீன்றிக்கட்டிக்கொண்டு தாபர உயிரைவதைத்தல் ததமா மதவீற்பன்னரே, நம்மீல் யார்தாபரஉயீரை வதைத்தற்குப் பிராயச்சித்தஞ்செய்தோர்? கீரைமுத லியவற்றின் உயிரைப்பிறர்வதைத்துத்தர நீவிர் உண் டது அதீ உத்தமர்தான். சமயநூற் கருத்தையும் பா ர்க்கிறீரில் வை விவேக உரைகளையும் மதிக்கிறீரில் வை பிறவிகள் உண்டென்றும் பிராயச்சீத்தம் பலவென் றும் அலையன்மின். நீவிர் உட்கொளுஞ் சலத்திலே எத்தணை நாண்ணிய கிருமிகள் மடிகின்றன நீவிர் உ ண்ணும் மரக்கறியிலும் அன்னத்திலும் எவ்வளவுகி ருமீகள் இருந்தன. மனசார அறிந்தால் உண்ணப்ப டாது எனச்சொல்வீரேல் இதற்குப்பொருள் நும்முட ம்பீனதுகண்ணுலே கண்டபீன்பு என்மு? அணுத்ர ட்டி வட்டங்களாற்பார்ப்பீரேல் நீர் உண்ணும் பதா ர்த்தங்களிலும் குடிக்குஞ் சலத்திலும் எத்தணகோ டி கீருமீகளைக்காணபீர். விபரீதகற்பணையை விடு தல் யோக்கியமும் வீவேக லட்சணமுமல்லவா? ஆகாயத்தீலே கோட்டைசமைத்து இருமடியாய் அ வைவானேன்? கிறிஸ்த சமயம் மெய்ப்பொருவை உ ள்ளவண்ணம் விர்ப்பதனுல் அது உதவாத புன்சம யும் என்கீறீர்போலே. சைவமதம் விபரீதப்பொரு ளை வீலோமமாய் விரிப்பதனுல் அது சற்சமயமென் று கொள்ளுக்றீர்போலே. சைவத்தைப்பாலிக்க எத் தவனபுத்தீ யுத்திவித்தைகளையும் எத்தணகோடி பணம் பாக்கியங்கவாயும் எவ்வஎவு சதாருபாயங்க வையுஞ் சாதித்துவருவீரோ அத்தவையும் விழஞ்சுவ ரிலே கைவைத்தாற்போலேதான் வரும். புத்திவித் தைகள்வளரப் போலீரியாயங்கள் மடியுமே. சை வத்திலே ஆத்துமரட்சண்ணியத்திக்கு எத்தவனவழி கள் காணலாம். சைவரிலே தம் சமயநால் இன் னின்னவென்று தெரிந்தார்போற் காட்டியும் அவற் றை இன்னும்வாசீத்தப்பார்த்தமீராதவர் எத்தண பேர் கல்விநூலளவிலே ஒருவன் தான் அங்கீகரித்தி ருக்கும் ஒருகருத்தைப் பிற்காலத்துவாசீக்கும் பிறநூ ல்களாற்றிருத்தியும் மறுத்தும் வேறுபடுத்தியும் உண் மைவிளங்குமாறுபோற் சைவத்திலேயே நிற்தந்தமி ழர் சைவசமயக்கருத்துகளையும் போதணகளையு ம் பிறசமயநால்களாற்றிருத்தீக்கொள்வதும் நியாய மாய் நீராசரிப்பதும் மெய்மையோடொப்ப நடக்குமே ல் வழுவும் விபரீதழமல்லவே. தக்தை தாயர் கிற்கு ஞ்சைவத்திலேயே பிறக்தோர் சைவசமையிகளா னதால் அவர்க்தச்சமயதட்சம் விளங்கீற்றென்றும் சைவத்தீலே பிறந்தோர் கிறிஸத சமயிகளானதால் அவர்க்குச் சமயதுட்சம் விளங்கவில்வ ையென்றும் பொருள் முடியாமல் மீகுதிபற்றி அதற்குமாறுயல்ல வா முடியும். சைவத்திலே பிறக்தோர் அதிலேகிற் பது சைவசமய தாற்பாயங்கள்முற்றும் உணர்ந்து தேளிந்ததீனுல் என்றுபோகுமா? இதாசமய தாற்பரி ய சத்தீயங்களைத்தேளிந்துணருமள்வும் அவர் பின் தெருசமயிகளாவதேலுமா? எவருந் தமது நடையு டை பாவணையும் சமயசாத்தீராநட்டானமும் முக் கியம் என்று புகழ்வதும் பிறரை இவற்றில் இழ்கவ தமே இயல்பு. ஆகவே உத்தமசீலாக்கிய கடைகளை யும் சத்தீயலட்சண சமயத்தையும் நூதனமாய்த் தழுவுவோரை இகழ்ந்து தம் சமயத்தைப் புகழ்ந் தோர்க்குறவாயிருப்பது இயல்புதானே. தம்மைச்சை வர் என்று தற்காலத்துப்புகல்வோர் தம் பூர்வ பிதா

க்கள் இருந்து அருகம் சமணம் புத்தம் வைஷண வம் பாப்புமதங்களை மறந்துவிட்டார்போலே அல் லது அறியார்போலே.

ஒர் கிறிஸ்தவன்.

உதயதாாகை.

து அரசு அடு மாதம். மிரு, தேதி.

மதுரை—செடில்குத்தியாடல்.

இச்செலவு மதனையீலிருந்தொருவர் எழுதிவரவிடு த்த சமாசாரமென்னவெனில் — ''மதனைக்குப் ப தீன்முன்று கட்டைதூரத்துக்கப்பாற் செடில்குத்தி யாடலென்னுஞ் சீதடத்தனமான ஒர் வேடிக்கை நடக்கிறதேன்று கேள்வீப்பட்டுஅதைப்பார்க்கும்படி நானுஞ் சீறிதுபேருமாக அவ்விடம்போனேம். தச் செடி டைப் பார்த்தபோழது நாலுசில்லிலே இர பதடி உயரமுள்ள நிறுதீட்டமான இரண்டு தாண்கள் நிறுத்தப்பட்டு அவற்றினிரண்டு நுனியிலும் துலாவில் அச்சுலக்கைமாதிரியான வே*று*ருமாம் அடித்து ஆ ணியிறுற்றைச்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு நடுவில் நா ற்பத்தைந்தடிநீளமுள்ள ஒரு துலாவைமாட்டி, அ தனுனியில், ஒரு சீன்னக்கயிற்றைக்கட்டி, கயிற்று நானியில் இரண்டு கொளுக்கி பூட்டியிருந்தது. எல் லாந்தயாரான போது, செடிலாடியைக் கொண்டுவ ந்து அந்த இரண்டு கொளுக்கியிலும் அவனுடையமு துகை மாட்டி அந்தத்துலாவின் மற்ற வளத்தைப் பிடி த்து நீலமட்டத்துக்குப் பணித்த பொழுது, உயரமளவுக்கு அந்தரத்திலே றுவந்து, பீற்பாடு, நாற்சதாப்பட, அரைக்கட்டை தாரத்துக்கு அர்தக் குறிச்சீ பைச்சூழ அவவனை இழுத் துவர்தார்கள் அவன் செடில்குத்தீயாடினரேமம் ஒருமணித்தியாலமும் பத்து கிமீள்சமும்போலே இ ருக்கும்.''

இந்தக் கொடிய விரோதத்தைப் பார்த்தால், இந் துசமயப் பொக்குவாக்குகளும் அதன் பலாபலன்க ரும் யாதெனவெளிக்குவந்தது. இப்படிக்கொத்த அஞ்ஞான மதத்தை விர்த்தியாக்கும்பொருட்டாகத் தான் நல்லூர் கந்தர் குமாரன் ஆறமுகவரும் அவர் அநசாரிகளும் ஒடியாடிப் பீரயாசப்பட்டுத் திரிகிறுர் கள். செடில்தத்தீயாடல், இறந்த நாயகமாருடன் நாயக்மார் உடன்கட்டையேறல், பாலகரையும் வி ருத்தாப்பீயப்பெற்றுரையும் பலியிடுதல், இப்படிப்ப ட்ட கொடிய செய்கைகளெல்லாம் அஞ்ஞானமத த்தீன் ஒருபதுதியென்று தாரகையை வாசீக்கிறவர் கள் மோசமாய் வீளங்கீக்கொள்ளவேண்டாம். இ ச்செய்கைகள் இந்துதேசத்திற் பெரும்பாலும் நடந் தபோது. இப்படிப்பட்ட அரோசங்களை விலக்க யா தோரு இந்துவும் பீரயாசப்படவில்லை. கைகள் இந்துமத விசுவாசத்திற்குகந்ததென்றும் த ங்கள் தேவுகளுக்குத் தகுந்ததென்றும் எண்ணினர் அப்படிச்செய்யத் தாணிந்தவர்களைப் பிடித் தா இங்கீலீசுகாரா் ஆக்கீஷுப்பண்ணினபோது, மதா நாசாரத்தாக்கடுத்த எங்கள் நியம நீட்டைக்கும் த ரைத்தனத்தார் நிருத்த நியாயப்பீரமாணத்தீற்கும் என்னசம்பந்தமென்று வையாக்கிய பத்தியுள்ள இ ந்துக்கள் அதற்குவிரோதம் பேசீஞர்கள். இப்பொ ழது, ா. ா ஆறமுகவரும் மற்று'ம் அத்தோனமதாடி மானிகளும் அஞ்ஞானமதத்தில் நிலைகொள்ளும்படி சனங்களுக்குப் பிரசங்கீக்கும்பொழுது, அதிலடங்கி ய பேய்க்கோலமான குணங்குறிகளையும் மற்றுமரு வருப்பான தன்மார்க்க முறைகளையும் ஒளித்துவை யாமல் அவைகளையெடுத்து வெளிதிறந்து காட்டட் டும். இக்காலத்தீல் அவர்களுடைய மார்க்கம் இரு க்கிறமாதிரியின்னதென்று கரவடமின்றி அவர்கள் பேசெக்குடுமானல், ஐயோ, கீறீஸ்தோமார்க்க அநாசாரி களாய் இருக்கின்ற இராசாக்கள் இத்தேசேத்வதை அற சாள வந்தபீற்பாடு, நாங்கள் முன்னடத்தீவந்த நிய மைட்டைகளெல்லாம் வீலக்கப்பட்டுப்போயிற்றெ இந்நாட்களிலேயோவென்றுல், எ ன்செய்வோம். ந்கள் மதத்தீன் சத்தப்போய்விட்டது. எங்கள்தே வுக்களும் கனவீனப்பட்டார்கள். ஏடுனையாகில், நா ங்கள் முன்போல மார்க்ககாரியத்தில் கொடைசெய் யப்படாது. மற்றுமாகாமியமான தாரசாரங்களை ந டத்தப்படாது. ஐயோ, எங்கள் அறுதலிகளினிமேல் உடன்கட்டை யேறவும்படாதென்று கட்டவையீருக் ஆகையால் நாம்செய்கிறதேதுமுண்டானுல் அந்தாங்கத்தீற்செய்யவேண்டியது. பக்ரங்கத்தீற் செய்தால் ஆக்கீணப்படவேண்டிவரும். த்தீலே சீசுவதைபண்ணி அத்தாலெங்கள் தேவாதீ களிடம் மகானுக்கிரகத்தை அடைந்துவந்தோம். இ ப்பொழுதோ அதைச்செய்ய இடமீல்லை. இப்பொ ழதோ தேர்ச்சில்லுக்களுக்குள்ளே விழந்து நகங்கி இறந்து கைதியடையைவளாமீல்லை. ஏனென்றுல் எல் லாம் மோசமாய்ப்போயிற்று. இன்னும் நாங்கள்

பூறந்து வளர்ந்த இலங்கையில் செடிலாடலெடுபட் டுப்போயிற்று. ஆணும் ஆடவர்கள் சேற்றிலுரு ண்டு தேரைச்சூழ அங்கப்பிரதட்சணம்பண்ணுக்ளுர் கள். எங்கள் தான்மார்க்கம் வேசீத்தனங்களையு ஞ் சனங்கள் இக்காலத்தீல் அறியாதீருக்கீறது மெத் த நல்லது. எங்கள் புராணகாவியங்களினுட் பொ ரள்களை அல்லது அதன்கசுமாலங்களை மெத்தவே ளிக்குவரவிடப்படாது கிறீஸ்தமார்க்கம்விசுவாசகோ ட்பாட்டிலுஞ் சன்மார்க்க கொறியிலும் மேத்த மேன் மையுற்றதாயிருக்கின்றதென்று சனங்கள் நம்பி அ தை அங்க்கரிக்க வழம்பார்க்கீறர்கள். அதற்கு மெ த்தப் பயமாயிருக்குது. ஆகையால், எங்கள் புராண காவியங்களிலடங்கியிருக்கும் தாந்கொறிகவாச் சுனங் களுக்குகுத்துச் சொல்லுகீல், அவர்கள் தங்கள் பெண்சாதீகவையும் தங்கள் பெண்டுள்ளைகளையுங் கோவிலுக்கு வரவும்விடார்கள். புராண காவியங் கவாக் கேட்க இடமுங் கொடார்கள். என்ன செய்வோம். ஈனமடைந்த எங்கள் மதத் தையுரமாய்ப் பீடித்துக்கொள்ளுவோம். மார்க்கத்தை அநுசரித்து நீதிந்யாயத்தை முறையாய் ச் செலுத்தாக்ன்ற இங்க்லீசுகாராரு டைய இராச்சியஞ் சுறுக்கு நீன்றுபோம். அவர்கள் நீயாயப்பீரமாணமு மற்றுப்போம். கீறீஸதவர்களாலீனமடைந்த எங்க ள் பிராமணுட்களோ தங்களிராசர்க்கதன்மையைப் பெறுவார்கள். அப்பொழுது அற்ப பவுள்கள்ளவே ளாளரடைய அகங்காரமடங்கீப்போம். சீறிஸ்தவ ர்களுடைய ஆகமமுமக்கீனிக்கீரையாய்ப்போம். ் உ பயோகமான கல்லூரிகளும் மற்றார் தரும் ஆதீனம் களும் நீன்றுபோம். அப்பொழுது பீராமணட்கள் சி த்தப்படி நீயாயப்போமணங்களுண்டாம். வையொழிந்த மற்றவர்கள் அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் வேலைக்காராவார்கள். நீன்றுபோன எ ங்கள் புராதனர்யமர்ட்டைகள் எல்லாம் இருந்தமா தீரிவந்தவிடும்—அப்பொழுது அறுதலிகளைச் சுடுகிற தாம்மானது எங்கள் தேசத்தைக் கறைப்படுத்தம். நாங்கள் பாபத்திலும்தாளைசயிலும் வேசித்தனத்தி லுமெங்கள் நாட்கவாச் செல்லவிடுவோம்.

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

ஊர்காவத்துறை.

ஊர்காவத்துறையில் முறமான் கோவிவைச் சேர் ந்த கட்டவளச் சுவாமீயின் தகாத நடத்தையின் கா நணமாய் சந்தியோமையர் கோவில் சபையாருக்கும் சந்தந்தோனியார் கோவிற் சபையாருக்குமுண்டுபட் ட சச்சரவிலேற்பட்ட பதினெட்டுப்பேர் கையொய் பம்வைத்த ஒர் பெரிய கடிதம் எம்மீடம்வர்து சேர் ந்தது அதை அச்சிற்பதித்துப்போசாஞ்செய்வோமோ அல்லவோவென்றயோச ஊயாயிருக்குது. உதயதாரகையின் மற்றச் சஞ்சீகை பிரசீத்தமாகமு ன் இச்சச்சரவிலேற்பட்ட சபையார் தங்கள் மேற் றீராணியாருடன் நல்மனம் பொருந்துவார்களெனக் காத்தீருக்கீரேம். ரேமோன் சபையிற்சேர்ந்து தீரும் ப அதை வீட்டு விலகிறது இலகுவான காரியமல்ல. ஏனென்முல், அவர்களுடைய மனச்சாட்சீயை யா ளுகீன்ற கத்தாவாக்கக் கீறிஸ்து நாதரை அண்டிக் கோள்வதை வீட்டு, அவர்கள் தங்கள் சுவாமி மாருடைய வார்த்தைகளோ கடவுள் திருவாய் மல ர்ந்தருவின வார்த்தைக்குச் சமானமென்று கொள் ஆகீலும் அவர்கள் யாதா மொரு காரிய ளுக்குர்கள். த்தைத் தார்து செய்யும்பொழுது அது தங்கள் கட மையென்று நீவுவாமல், தாங்களேடுத்த காரியத் தைக் கோசுபோகவிடக்கூடாதென்று சாதீக்கிற த ணம் மெத்த அவர்களிடத்திலுண்டு. இங்கேயுமே ங்கேயுமுள்ள ருமோனித்தா் மனச்சாட்சீக்கு ஆண் டவர் கீறீஸ்தாநாதரென்று நாவினுலறிக்கையீட்டுத்த ங்கள் சாமீமாருடைய பேச்சுச் சும்மா ஒரு புத்தி போதணையென்று கொள்ளுகிறதைக் காண்கிறது எ ங்களுக்குச் சந்தோஷம். இப்படி யெப்போவாகுத ல் நடக்குமோ?

வண்ணூர்பண்வண.

வண்ணுர்பண்வணயிற் பிரபுக்கள் ஸதாபித்த பள் ளிக்கூடத்தைப் பார்க்கும்படி ஒருவர் போனதைப்ப ற்றி எழுதியனுப்பின கடிதத்திறைறேரியவருவதென் னைவெனில், போச்வல் ஐயருடையை பள்ளிக்கூடத்தி ற்கு முதலுவாத்தியாயிருந்தவர் இப்பள்ளிக்கூடத்திற்கு உவாத்தியாராய்வந்த நாட்டொடங்கீ வேத வசனம் வாசீக்கப்படுகுதென்றும், வேதவசனத்தீற் பீள்ள கள் பீரியமீல்லையென்பதைக்காட்டும்படி அவர்கள் அதைக் கீழித்துத் துண்டுதுண்டாக நீலத்திலெறிந்த விடுக்குர்களென்றாஞ் சொல்லுக்குர். இப்பள்ளிக்கூ டத்தில் வேதாகமம் வாசீக்கப்பட்டுவருகுதெனக் கே ளவபபடுக்றது சந்தோஷம். அதைக் கீழியாதபடி பிள்வாகவா அந்த உவாத்தியார் தடைபண்ணிவர வாரொனர் சாக்கிகர் வாரெனக்காத்திருக்கீறேம்.

MORNING STAR.

Jaffna, July 13th, 1848.

LOVE OF THE TRUTH.

There are various causes which may induce men to range themselves among the friends of truth—as the influence of connections, party zeal, the desire of gain, the thirst for distinction; but there is no spirit which can be depended upon in the hour of trial except the love of the truth for its own sake. We need such an attachment to it as shall make it as welcome when in ags as when in purple—when in trouble as when in prosperity;—such a love of the truth as shall overpower self-love; producing a willingness to sacrifice for its sake our own feelings and interests; restraining from the indulgence of such dispositions, the use of such the indulgence of such dispositions, the use of such language, the adoption of such expedients as, while they might seem needful, or justifiable in self-defence, would evidently be injurious to the cause of truth;—such a love of the truth as shall overcome the love of party; causing us gladly to discern, and readily acknowledge, in those whom we oppose, whatever of truth they hold; and counteracting every tendency to exaggeration of their errors;—such a love of the truth as shall overcome both the love and the fear of the world; producing a settled conviction that it is better to be on the side of truth, though alone, than on the side of all the world against it; that it is more honorable to suffer loss or reproach for the truth's sake, than hle to suffer loss or reproach for the truth's sake, than to enjoy the utmost wealth and honor obtained by deserting it;—such a love of the truth as shall overcome even the love of life, making that death seem desirable which comes on its account. By this supreme attachment to the truth Christ was

By this supreme attachment to the truth Christ was pre-eminently distinguished. He knew its value, and willingly, therefore, did he live, and labour, and die on its behalf. And it is this love for the truth which will give power to the advocacy of its friends. Nay, without it, no one is really its friend at all. It will not own him who does not give it supreme and disinterested regard. If this possesses the mind, no consideration of worldly expediency, no disposition to unworthy compromise, no desire to escape inconvenience, reproach, or danger, will be allowed a moment's place; no devices inconsistent with the truth itself will be a no devices inconsistent with the truth liself will be adopted even for the sake of promoting its seeming advancement. This principle will give earnestness to our testimony for it. This will sustain the mind under repulse and discouragement. The winds may rise, and the waves swell and foam, and the bark seem in danger, but confidence and cheerfulness will be felt on ger, but confidence and cheerfulness will be left of board so long as truth is there. There may seem little prospect of influencing men's minds; yet will it be felt that acquaintance with the truth is its own reward, and to testify for it for its own sake, will make us consistent and faithful witnesses.—Christian Witness.

ETERNITY.

Eternity is a solemn word and a solemn world. The soul of man shrinks back with dismay and dread from entering that mysterious abode of spirits. And yet all are on their way to eternity, and must soon enter it and enter it alone. But how little think the gay and pleasure-loving who tread so near its dark shores, how soon they must launch away on that untried

What is the eternity of God? Existence without be-ginning, or end. Who can comprehend it? Run your thoughts back as far as the utmost stretch of imagination, even millions of ages before creatures were made.

God existed, and was as old as he is now, or as he will be, when millions of ages more are passed away. From everlasting to everlasting he is God.

What is the eternity of creatures? Existence without end. Such is our inheritance, to live forever and

ever. No period of years, or revolution of unnumber-ed ages, will diminish ought of the duration, which will still be before us. Here we have no abiding place; time is hastening us into eternity; all we do is for eternity; we are forming characters for eternity. The thoughts we indulge, the feelings we cherish, the words we utter, the works we do, are all drawing the features of our moral likeness. How short and uncertain is the period of our probation; how soon will our deathless souls arise to the joys and employment of heaven, or plunge into the world of hopeless despair!

NOVELS AND PLAYS.

At a dinner party of young gentlemen, some years ago, in Philadelphia, theatrical performances were spokken of with great approbation, and praised as the best meral school in the world. One of the company being silent, his opinion was asked. He begged leave to differ from them entirely; and gave it as his opinion, that such performances were calculated to check in young gentlemen and ladies, all solid moral and mental improvement, and to introduce extravagance, disstal improvement, and to introduce extravagance, dissipation, and light and frivolous conversation. This fixed the eyes of the whole company upon him, with a sternness that convinced him that they thought his opinion deserved the strongest reprobation.

To convince them that he was right, he propos-

ed that they should appoint a committee of two of their number, with whom he would visit the theatre two or three nights in a week for a month, on condition that they should the next morning introduce him to some of the young gentlemen and ladies who were at the play.—This was agreed to.

of the young gentlemen and ladies who were at the play.—This was agreed to.

At the expiration of a month, the same party dined together, in order to hear the report of their committee. It was stated that of eighty young ladies, whom they had visited the next morning after the play, only one of them had spoken of the moral of the play, and that the conversation was generally respecting the dresses and gestures of the actors and actresses, the fashionable dresses of the ladies in the andience, novels, &c. The dresses of the ladies in the audience, novels, &c. The conversation had convinced the committee that plays and novels were a very great injury to all solid improvement; and this report convinced the whole company of the correctness of the gentleman's opinions at the previous party.

HAPPINESS.

Every man is happy, no matter what his circumstances, who is contented. Happiness does not depend so much upon the art of keeping what we get, as upon the art of being contented with what we have.

DON'T GRUMBLE

He is a fool that grumbles at every little mischance. Put your best foot forward, is an old and good maxim. Don't run about and tell your acquaintances that you have been unfortunate. People don't like to have unfortunate men for their acquaintances. Add to a vig-orous determination, a cheerful spirit; if reverses come, bear them like a philosopher, and get rid of them as soon as you can. Poverty is like a panther, look it steady in the face, and it will turn from you.

PRAYER .- A writer very correctly remarks: God looks not at the oratory of your prayers, how elegant they may be; nor at the geometry of your prayers, how long they may be; nor at the arithmetic of your prayers, how many they may be; nor at the logic of your prayers, how methodical they may be; but the sincerity of them he looks at.

TRIBULATION TREPID.

[Joseph C. Neal, the "Charcoal Sketcher," in his limning of "Tribulation Trepid, a man without a Hope," thus admirably hits off that class of people who are never so happy as when they are miserable:]

"How are you, Trepid? How do you feel to day Mr.

Trepidi

"A great deal worse than I was, thank'ee; most dead, I am obliged to you; I'm always worse than I was, and I don't think I was ever any better; and for the future you may always know I'm worse, without asking any questions, for the questions make me worse, if nothing else does

else does."

"Why, Trepid, what's the matter with you?"

"Nothing, I tell you, in particular; but a great deal is the matter with me in general; and that's the danger, because we don't know what it is. That's what kills people, when they can't tell what it is; that's what's killing me. My great grandfather died of it, and so will I The doctors don't know, they can't tell me; they say I'm well enough when I'm bad enough, and so there's no help. I'm going off some of these days, right after my great-grandfather, dying of nothing in particular, but of every thing in general. That's what finishes our folks."

DR. BAIRD ON THE STATE OF EUROPE.

The following interesting remarks on the state of So ciety in Europe, were written by Rev. Dr. Baird, with reference to the late civil war in Switzerland, and before the late Revolutions in France, Austria, &c.

There may be a great deal that is wrong in this whole movement, but it is a part of the great upheaving of human society which is going on in the entire civiliz-ed world, occasioned by the increasing diffusion of the

principles of civil and religious liberty.

Depend upon it, the "masses," as they are called, (sometimes in any thing else than a Christian or even (sometimes in any thing else than a Christian or even human spirit) are rising in intelligence and in the knowledge of what is due to them as a part of the human race, and they will at last be on their feet, and be able, all over the civilized world, before a very long period passes away, to demand in tones which must be listened to, the possession of their rights, civil and religious. I think that all this might have been foreseen, ligious. I think that all this might have been foreseen, especially in Protestant countries, and a great many of the evils which are likely to flow from the tremendous breaking up of society which will inevitably take place, might have been prevented, if well informed and good men in those countries, of what are called the "higher classes," had had proper sympathy for their brether classes," had had proper sympathy for their breth-ren of the "lowest classes." But how slow are men ren of the "lowest classes." But now slow are men who possess wealth and station and power, in learning that those who have them not, can ever be any thing but the mere "vulgar," who are not fit to have any voice in the government, or, in fact, to enjoy any pri-vilege save that of laboring, eating, drinking and sleep-

ing-as "hewers of stone and drawers of water" for the "superior classes."

But Christianity teaches no such doctrine as this. If there was ever a religion which is calculated to raise up the "low," and depress the "high," till both reach the level which is proper to humanity, it is that which Jesus Christ has given to the world. Most certainly Protestants ought to be the first to care for and sympathize with the "masses," and be ready to give them their proper place in government as well as in social life. There is no reason why a poor man—if properly educated and well instructed in his civil and religious duties—may not be as good a citizen as a rich man. The little he may possess is as dear to him as the much which a rich man has is to him. And if the poorer classes are not as well educated as they ought to be, the state is to blame for it. But Christianity teaches no such doctrine as this.

the state is to blame for it.

For my own part, I think I can foresee great and glorious results, which will in the future be reached, although the process may be painful enough, and even tedious. The foundations of society will, for a while, be out of place, but they will settle down to their right position at length.

PROTESTANTISM THE SECURITY OF BRITAIN.

Britain is erect at this hour, solely because it is a Protestant country. This important truth has not been so generally seen or acknowledged as it ought to have been. Our tranquillity has been ascribed to the Reform Bill, to our representative Constitution, to our free press, and our right of public discussion. All most valuable privileges these,—the elements of our liberty, and the bulwarks that defend it; but how comes it that we enjoy these inestimable rights, while other nations we enjoy these inestimable rights, while other nations have been so long without them? We and they startwe enjoy these inestimable rights, while other nations have been so long without them? We and they started from the same point three hundred years ago; some of them had greater advantages than we possessed, and might have outstriped us in the race. Why has the cause of constitutional liberty made such rapid advances in our country? Why has it been stationary in theirs? The answer is simply this, that our Protestantism set free our minds,—rescued us from the slavery of the soul which has been well styled "the soul of slavery,"—and then it became an easy task to work out the emancipation of the body. We obtained our religious liberties, and our civil rights followed as a necessary sequence. In other countries the slavery of the mind still continued; and all attempts to graft free institutions upon such a stock have been utterly abortive.—The British Constitution has been gradually developing itself according to the increase of knowledge and the necessities of the times—like the oak expanding its mighty bulk in majestic silence, amid the sunlight of morning and the dews of evening. For the past three hundred years the love of order and the sense of duty have been continually strengthening in Britain. On the Continent they have been daily growing weaker. The end has come ally strengthening in Britain. On the Continent they have been daily growing weaker. The end has come at last. And now the Popish countries of the Continent, prostrate and in ruins, bear testimony to the demoralizing and destructive tendencies of Popery; while Britain stands erect, a monument to the world of the conservative influences of Protestantism. Edinburgh Witness.

DIFFERENCE BETWEEN A SHEPHERD AND A DRO-DIFFERENCE BETWEEN A SHEPHERD AND A DRO-VER.—A lady, eminent for piety, said to me one day—"Sir, I can always tell the difference between a Shepherd and a Drover. The Shepherd always goes before his flock and feeds them. The Drover goes be-hind with a large whip, makes a great noise and flour-ish, but never feeds well." Now, says the preacher, I have no doubt God's children semetimes need chastisement, but he has not given that work into our hands. He has reserved the rod in his own hands, for he knows infinitely better than we do when chastisement is necessary.

RECOGNITION OF PROTESTANTISM BY THE SULTAN.— Constantinople, Dec. 15,1847.—The annual festival of the Turks, called Courban Reiram, or "Feast of Sacrifines," was made memorable this year by the issue of an Imperial Order, constituting the Protestant subjects of the Empire into a separate and independent community, like that of the Armenians, Greeks, and Latins.

—Cor. of Jour. of Com.

A POLISHED SHAFT FROM THE QUIVER OF SIR R. PEEL.—With reference to Mr. F. O'Conner's declarations on the character of the late Chartist meetings said Sir Robert: "And now with reference to an honoura-Sir Robert: "And now with reference to an honourable and learned gentleman, with whom it has always been my wish to be on terms of good humour, I will say I have heard his professions of loyalty—his sincere deprecations of confusion and disorder; and I give him credit for those professions. But I tell him that those who draw 100,000 persons together cannot foresee the consequences. Why, even his declarations of loyalty are not altogether satisfactory. I think the honourable gentleman avowed that his loyalty was of that description, that, provided he got democratic institutions, it was matter of indifference to him whether Beelzebus were the Sovereign of this country. Then I do most were the Sovereign of this country. Then I do most cordially wish that when the henourable gentleman has got the Sovereign of his choice—he may enjoy the confidence of the Crown."

Punch on the ART of FRATERNISING.—Nothing easier. You must help yourself first, and if there is any thing left, help your brothers. The best bonds of brotherhood are Treasury Bonds, so collect as many as you can. Self-preservation is the first law of Nature, which means that you must take the best care of your-self. For perfect happiness society should have but one opinion, and of course that opinion should be your own. Freedom of speech, when translated, means persons being at liberty to think as you think. True fraternity is, for every one to think of himself first, and those who won't agree to this, must be compelled to.

PARLIAMENTARY.—A facetious clergyman having preached one of his sermons for the third time to his people, one of his parishioners, after the service, thus dryly addressed him: "Well Dr.—, the Sermon you preached to us this morning, having had three several readings, I move that it be now passed."

Downfall of Papacy.—The Rev. Robert Fleming, who died in 1716 published in 1701, a small Tract on the apocalyptic prophecies, in which he predicted the persecution of the French Protestants in 1723—the massacre of the Protestants of Thom in 1724-the movement against the Jesuits towards the close of the last century—the destruction of the French wavestable 1702. century—the destruction of the French monarchy 1793—the obscuration of the Papacy in the first years of the present century—and its final destruction the present year, 1848.—Standard.

Rev. D. Poor.—Information has been received of the safe arrival of the missionary party on the Severn at the Cape after a long passage of 51 days. A fortnights calm which the Severn had experienced, kept her out of the influence of a terrible hurricane, which had disabled and otherwise injured several ships, that were a few days in advance of the Severn. Mr. Poor, when riding in an Omnibus at the Cape, was thrown out by the upsetting of the vehicle, and received a wound in his forehead, but was not seriously hurt.—The Severn was expected to leave the Cape on her way to England on the 25th April. REV. D. POOR .- Information has been received of the

DIED,—At Jaffina, on the 13th inst. Richard, the sixth and youngest son of Mr. F. Gray, aged 5 months.

RETURN OF SIR ANTHONY OLIPHANT.—By the last Steamer from Suez to Galle, arrived Sir Anthony Oliphant and family.

Mr. Justice Carr is about to proceed to England on leave.—Mr Hall's services on the roads have been discontinued for want of funds.—Dr. Davey has been informed that Government no longer require his services, and he is allowed to retire with a gratuity of a year's pay .- Obs.

RIOTS IN SIAM.—Accounts from Bangkok of the 27th April, mention that serious riots had occurred in the Sugar districts; large bodies of Chinese having taken possession of the Sugar Manufactories and bid defiance to the Government. A strong force was despatched to dislodge them, when a desperate conflict ensued in which it is supposed 4 or 5000 Chinese were killed. A large number of the sugar mills were burnt, and several towns and villages razed to the ground by the rioters; but they were at length subdued.

HORRID ABOMINATIONS OF HINDUISM.

A correspondent at Madura under date of June 9th mentions that he with some others had been to a town mentions that he with some others had been to a town 13 miles distant from Madura, to see the brutal ceremony of Hook swinging performed.—The frame consisted of two upright supports about 20 feet high, with a horizontal bar across the top, surmounted by a sweep about 45 feet long, crossing it at right angles. The whole was mounted on wheels. At one end of the sweep was tied a short yellow rope, with a double hook at the end. When all was ready the infatuated devotee presented himself, the hooks were thrust through the strong muscles of his back—the opposite end of the sweep was depressed, and, suspended only by the hook the man was raised some 40 feet in the air—whirled once round in a circle, and then drawn round a square in the village, a distance of about half a mile. The time he hung suspended was one hour and ten minutes. In this cruel exhibition we have a fair specimen of the tendencies and truits of Hinduism—that same Hinduism that Mr. Arumukam and his friends are so anxious to the support of the tent the reader. ism that Mr. Arumukam and his friends are so anxious to promote. Let not the readers of the Morning Star misunderstand. Essential Hinduism embraces as one of its parts—hook swinging—the immolation of widows on the funeral piles of their deceased husbands—and the aggifting of tender in factors. on the funeral piles of their deceased husbands-and the sacrifice of tender infants and infirm parents.—When these were common practices in India, no Hindu spoke against them or lifted his finger to put a stop to such abominations. They were considered good!—suitable to the Hindu faith, and acceptable to their deities! And when the power of British law was interposed to punish such crimes, (for crimes they are justly regarded) then zealous Hindus protested against it as an interference with their religious rites and ceremonies. Now when Arumukam and other advocates of Hinduism urge the claims of their faith upon the people—they should not

conceal any of its hideous features—its abominable immoralities.—If they would speak earnestly and honestly of the system of Hinduism they might say: Many of our former religious customs and ceremonies, we are forbidden to practice by the upright views and wholesome laws of our Christian Governors. In these happy days our religious faith has lost its freedom, our gods are dishonored, because in our sacred rites, we can no longer oneply practice murder cynelty and lust gods are dishonored, because in our sacred rites, we can no longer openly practice murder, cruelty and lust. Alas! our widows no longer can immolate themselves on the funeral piles of their husbands—the delightful obscenities, which were once so grateful to our deities—so satisfying to ourselves, we must now perform in secret or the hand of the law is upon us;—the offering of our infants, and of our infinin parents—which went up as incense, in former times, and brought down the blessing of our gods is no longer allowed us. We can no more encourage each other to fall under the wheels of our demon deities as they are dragged in state around our demon deities as they are dragged in state around their profane shrines: we can no longer with our crushed and quivering remains, bear testimony to their cru-elty! And, in happy Ceylon, even the irrational and barbarous ceremony of hook swinging is forbibden: the only brutality the votaries of our faith are now allow-ed to practice is, to roll in the dirt after the car of the ed to practice is, to roll in the dirt after the car of the idols and kiss the dust over which it has been drawn: our immoralities and obscenities must now be more guarded from the public eye: our Puranas must not be clearly interpreted, or their extreme filthiness,—so grateful to our deities: would cause them to be suppressed. Many of our people are so perverted by the superior purity of the Christian faith and morals that there is reason to fear, if our Puranas were interpreted in their integrity, they would no longer consider it safe for their wives and daughters to attend our temples and hear our profane and impure Books recited. ples and hear our profane and impure Books recited. How far have we departed from the unholy verities of How far have we departed from the unholy verities of our faith! But O, let us hold fast the principles of our debasing religion, and should the time come, (which may Siva grant,) when relieved from the just and liberal government of our Christian rulers, our Brahmins shall be restored to their kingly quality; then shall the pride of the upstart Vellalas be humbled—all useful schools and charities shall be abolished—the Bible shall be burnt—the will of the Brahmins shall be supreme law and the rest of mankind, without reason, their servants. Then the ancient rites and ceremonies of our faith shall be restored to their pristine glory—the smoke of burn he restored to their pristine glory—the smoke of burn-ing widows shall pollute our land, and in obscenity, sin and misery we shall live and riot and die.

TO CORRESPONDENTS.

"Lover of Truth," is received, but we see no useful purpose that would be answered by putting him in print. Poetry, by S. T—a, and "lines on the death of Mylewaganam Modliar" by H. Wood, though commendable enough as efforts of native genius in the poetic line, are below our standard, and we prefer not to publish them.—"Pro bono publico" on the use or rather, the abuse, of Arrack, wishes the attention of the Police Magistrate called to the facts, that the late Arrack Renter before his Rent expired, to glut the market and spoil the sale of his successful competitor for the Rent, sold off his stock for 2fs. a bottle, in consequence of which drunkenness and rioting had greatly increased. Of these facts there is no doubt; and we have heard that three or four persons have died of excessive drunkenness. This particular occasion has revealed to notice the extent and strength of the appetite for strong drink among the natives, which it is said is fast becoming a pervading habit of rich and poor, high and low. "Don't the Government know," said a native to us in his simplicity, "what mischiefs this drink produces?" Our answer was, "yes; but can you reason clearly on moral subjects when they involved the question of your Our answer was, "yes; but can you reason clearly on moral subjects when they involve the question of your pecuniary loss or advantage?" "No;" he replied.—It is most painful to the mind of every philanthropist, to think what a tide of werethedness; and or invails become think what a tide of wretchedness and crime is here setting in to destroy the peace and happiness of the native community. That Government should try to setting in the destroy the peace and happiness of the native community. That Government should try to promote the sale of such a soul-destroying article in order to increase the Revenue, is one among those anomalies of political economy which the simple natives may well wonder at.

We have received a long account of the late secession of Roman Catholics at Kaytes, and the reasons of their disaffection towards the Roman Clergy, signed by eighteen persons, parties concerned in the affair, which is under consideration. We should not be surprised to hear, however, before the publication of our next Number that these disaffected persons are reconciled to the Bishop. It is hard work to get out of the Roman Church when one once gets into it. And the reason is, that instead of Christ being the sole lord of their consciences, the Catholics receive the priests' word also as the word of God.—This affair too, is, we think, a freak of passion, unsustained by any solid convictions of duty, and therefore the seceders are not likely to adhere to their determinations.—We should rejoice to see Romanists here and everywhere, acknowledging Jesus We have received a long account of the late seces-Romanists here and everywhere, acknowledging Jesus Christ alone as their lord in matters of conscience and taking the word of their priests merely as advisory. Can

An Article is received giving an account of the writer's visit to the Caste School at Wannarpony. He

says the Scriptures are read there since Mr. M'Instry became Head Teacher; though the Pupils to show their contempt for them tear out the leaves and strew them on the floor.—We are glad to hear that the reading of the Scriptures has been introduced, and hope Mr. M'Instry will succeed in preventing them from being torn and destroyed by his pupils.

OVERLAND INTELLIGENCE.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last Mail has brought European intelligence, to the 24th of May. In England, Politics were comparatively quiet and trade improving. Several meetings have been held during the last few weeks both in London and the Provinces, with the view of advancing the progress alike of financial and Parliamentary Reforms. The Government plan for a reform of the Navigation laws has been brought forward; with some slight exceptions it amounts to their repeal. An inquiry was also moved into the state of Cathedrals and Collegiate churches by Mr. Horsman, who contended that they had long ceased to be administered in a manner conducive to the utility of the Church and to the spiritual wants of the people.—Lord Grosvenor, in seconding the motion, remarked that if one-tenth of the case stated were true, inquiry into the whole matter was essentially necessary.—Lord J. Russell, took exception to some of the statements of the mover—but was quite prepared to admitthat the whole subject merited further attention on the part of the Government.—The Bill for giving compulsory power to take land from proprietors in Scolland for sites for places of worship, passed its second reading by a large majority. The Church Missionary Society had held its annual meeting—the Archbishop of Canterbury presiding. The report stated, "that in every mission not only had there been an advance and consolidation of Christianity, but an increase particularly in the number of baptized persons and communicants."

In Ireland, the state prosecutions against Messrs. O'Brien and Mearher for sedition, had failed, in consequence of the

number of baptized persons and communicants."

In Ireland, the state prosecutions against Messrs. O'Brien and Meagher for sedition, had failed, in consequence of the juries being unable to find a unanimous verdict.—In Scotland, the Receipts of the Free Church for missions and education, during the past year were £47.424 nearly £4.000 more than in the preceding year, while the receipts of the Established Church for missions were £2.264 18s. 9d; being £300 less than they had been in 1846.

for missions were £2.264 18s. 9d; being £300 less than they had been in 1846.

In France, the first National Assembly was opened with great pomp and ceremony. The returns of the elections give the Assembly a moderate Republican character. This gave great umbrage to the ultra Republicans who formed a conspiracy, and under the pretence of a demonstration for Poland, got up a large procession and when they came to the Chamber of the Assembly, they scaled the walls, took possession of the galleries—while others broke through the doors and filled the centre of the Hall. A scene of great confusion ensued. The mob demanded that the Assembly should pass several decrees at its dictation. This it declined to do. One of their leaders then mounted the edge of the Tribune, and in the name of the people declared the Assembly dissolved. The President then put on his hat and retired, followed by nearly all the members, leaving the multitude sole possessors of the Hall. They nominated a new Provisional Government; and adjourned to the Hotel de Ville.—In the meantime a battalion of the National Guards had formed, proceeded to the Assembly, and cleared out the multitude assembled there, while another party of the Guards entered by the rear, the building where the new Provisional Government had just commenced the exercise of their functions, and after a short struggle took all but two of them prisoners; these two got off and escaped to Brussels. As soon as the members of the Assembly were informed of these events, they returned to the Chamber and resumed their sittings. The National Guards turned out to protect the Assembly and other principal points of the city.—This attempt of the ultra Republicans has excited universal execration from one end of the country to the other, and thus afforded a pleasing proof of the sentiment of the Country in favor of the Moderate party.

In Spain, a military insurrection had occurred. The fighting lasted four hours, when the insurrection was quelled: Martial law was proclaimed and numerous executions had taken place. The British Ambassador at the Court of Spain had received his passports with an order to leave Madrid within fortunative boxes. ty-eight hours.

In Prussia, the recall of the Crown Prince, who has been for some weeks resident in England, has caused a popular tunult. The ministers so far yielded that they promised to leave the decision of the matter to the Diet. It is believed by the people that he ordered the troops to fire upon them in the late insurrection—hence their hatred of him.

In Austria, the Emperor has acceded to the demand for universal suffrage and a single Chamber. He has also decreed the abolition of the Jesuits and of another religious sect—the Redemptorists, on the ground that they give rise to disturbances, and are disliked by all the intelligent classes. It is reported that the Papal Nuncio has received his passports and that Austria intends to break entirely with the Papal see.—Latest accounts state that the Emperor had suddenly quitted Vienna, but the people had despatched an embassy after him entreating him to return. ing him to return.

ing him to return.

In Raly, an important engagement had taken place between the troops of Charles Albert and the Austrians at Santa Lucia, near Verone, which was attended with great loss on both sides. Charles Albert and his sons, were in the heat of the conflict and exposed to much danger. The Sardinian Parliament was opened at Turin on the 3th inst. by Prince Eugene, Lieutenant General of the kingdom, who referred in emphatic terms to the expected union of the States of Ialy. It is believed it will not be long before a Constitutional kingdom will be formed of the Sardinian States, Lombardy and Venice and the former Duchies of Parma and Modena, comprising a population of from 10 to 11,000,000.

At Rome, the people demanded of the Pope either to declare

population of from 10 to 11,000,000.

At Rome, the people demanded of the Pope either to declare war against Austria, or to abdicate his throne. After much resistance he decided to retain his sovereignty on the terms proposed. A new Ministry was formed, who have promised to press the war and to co-operate with the other powers of the State to drive out the Austrians. A levy of 6,000 men has been decreed. The Austrian Ambassador had received his passports, and was warned to quit the city. It is said the Pope is plunged in the deepest dejection; but the Romans are perfectly united in their determination to pursue the war.